

„Добъръ вечеръ, каза му Боянъ, почивате ли си прѣ-
вечеръ?“

Драганъ гордѣливо климнѣлъ главж безъ да погледне
на Бояна и му рѣкълъ: „Това си ми е обичай, да пждж
просяцы-ты прѣдъ кжщж-тж си съ тоя бичъ (камчикъ).“

Кога-то чю Боянъ тжж не христіанскж прикаскъ отъ
първый-тъ селскы господарь, кой-то трѣбваше да е отецъ
на сирацы-ты и вдовицы-ты, побихж го ту врѣлы ту сту-
дены трыпки; за това прибърза колко по-скоро да ся зату-
ли отъ очи-ты му.

Колко-то го нажалило това, толкова повѣче ся обрад-
валъ пакъ като въ минуваніе-то си покрай бояджійницж-
тж видѣлъ Славкж, хубавж-тж дщерж на бояджій-тъ Стой-
ка. Тя сѣдѣла прѣдъ кжци на одърче, та шіяла рызж, и
цѣла си зачървила, щомъ видѣла Бояна. А кога той добли-
жи и ж поздрави, тя милно ся усмихнала, и очи-ты ѝ ся на-
пльнили съ сълзы.

„Защо плачешъ Славке?“ Попыта ж Боянъ уплашено.

Славка, за да ж не види, обрисала си очи-ты, усмихнала
му ся още по-милно, и съ климаніе главж му отговорила:
„днесъ не щж да ти кажж, обичный ми Бояне! Трѣбва ты
самъ-си да ся сѣтишь защо плачж.“ — Тя сега му ся видѣ-
ла най-хубава и най-драга, отъ колко-то напрѣдъ. Нъ при
толкова-си питаніе и распытаніе не можи да разбере, защо
плачеше.

Послѣ Славка го попыта: „Ты сега ходи въ града. На-
ли, ты прокара тамъ два три-дни весело, па ся и пови-
тѣ съ нѣкож градскж хубавицж? защо? — Бояне въздышя-
шь? Ей, ей, Бояне! това мя не грѣе. Тебе сега тя боли
сърдце-то за града, та наше-то сирмашко село вече не
ти лѣга на сърдце.“

Тя си говоряше така, а той наведе очи жялостно на
долу безъ да продума вѣщо. Тя пристжни та го хвана за
ржкж, и съ захекванъ гласъ, щото едвамъ ся чюялъ, го по-
пыта: „Бояне, Бояне, що ти е! кажи ми сърдечно, що тя
мжчи!“

„Мила душице! извикалъ Боянъ съ поглядъ на горѣ
въздвигнжтъ; Това Богъ знае, да ли щж бждж честить и
азъ самъ, ала не вече другждѣ на свѣта, а само при тебж,
защо-то ты си съ добро сърдце. Нъ ми е жялно за хора-та,